

вали отъ дохожданъето на рускитѣ солдати, и заради това, послѣ ограбванъето на кѣщитѣ, незабавно се отдалечили отъ градътъ. Въ това врѣме които останали живи и имали колко-годѣ сили, тѣ начали да излѣзватъ отъ изгорѣлата църква и се отървали живи макаръ и да се поизгорѣли. Таквизъ пришелци отъ онзи свѣтъ, както можемъ справедливо да ги наречемъ, при насъ се намѣрваха сичко четири челоуѣка, отъ които имаше една жена, която на другия день слѣдъ дохожданъето си въ болницата благополучно роди дѣте. — Какво не претърпява по неволя челоуѣческата душа, какви експерименти не издържава челоуѣческото тѣло! Тая злочеста майка и нейния новорожденъ гостъ на този свѣтъ останаха живи, но да ли за радости или за нови подобни мъки? — така си азъ помислихъ като слушахъ тѣзи разказвания.

Въ това врѣме принесоха въ болницата крѣвети, постилки и възглавници и ние прѣдприехме съ общи сили да наредимъ постелкитѣ. Послѣ, помощницитѣ отъ мѣстнитѣ жителки получиха сѣкоя свое особенно назначение, — една да надзирава дрехитѣ, друга да приготвя храна и да я раздава, да наглѣжда върху порядкътъ и слугуванъето; една трѣбваше да се намира при операционната стая. Тѣзи нови дѣятелки бѣха, разумѣва се, неопитни и срамежливи, защото се срамуваха заради своето неумѣянье, — като мислѣха че ние имаме бозна каква голѣма опитность и знания.

Ние положиохме болнитѣ въ постелки и отидохме у дома си, съ надѣжда да намѣримъ на другия день болницата колко-годѣ вече добръ наредена.